UTOPIA? IMPOSIBIL!

THOMAS DISCH

— Dar, vă asigur… începu ghidul.

— Pe orice tablou, oricît ar fi el de perfect, există întotdeauna o pată, îl întrerupse vizitatorul. Nici o societate nu se poate debarasa de toate tarele.

— Aici sînt condiţii deosebite.

— Ceea ce constituie deja o injustiţie în sine. Glutonii nu mai sînt întîlniţi pe nici o altă planetă.

— Dar sînt!

— Nu e comparabil. Aţi putut vedea blănile glutonilor de pe Morpheu IX. Nimic altceva decît lînă simplă. Numai aici pe Noua Katangă.

— Avem condiţii deosebite.

— Numai aici lîna lor are rezistenţa oţelului…

— Şi e tot atît de mîngîietoare la atingere ca mătasea.

Ghidul scoase un suspin. Era exact: nimic nu putea fi comparat cu blana glutonului de pe Noua Katangă.

— Totuşi, societatea voastră nu poate prospera decît pe seama celorlalte lumi din Federaţie, lumi în care creşterea glutonilor nu este rentabilă.

— E adevărat, recunoscu cu tristeţe ghidul.

— Dacă Noua Katangă ar accepta să dezvăluie Federaţiei secretul lînii glutonului… metoda de creştere pe care aţi pus-o la punct… vă asigur…

— Puteţi vedea acum, în dreapta dumneavoastră, noul Auditoriu Civic, indică ghidul. Este celebru în toată galaxia pentru armonia clasică a proporţiilor…

— Vă asigur că aş avea mult mai puţin tendinţa de a pune la îndoială pretenţiile voastre utopice.

— Raportul laturilor fiecărui panou al incintei de sticlă este de 2/3. Sculptura care se înalţă în centrul fîntînii a

fost executată, pentru o sumă exorbitantă, de sculptorul pămîntean Berndt Thorwald… care a adoptat, de atunci, naţionalitatea noastră. Este o alegorie a păcii, a prosperităţii şi libertăţii.

— …! mormăi vizitatorul.

— Aşa cum aţi sugerat deja, este poate indispensabil ca Utopia să păstreze o oarecare izolare. Dispunem aici de toate avantajele pe care ni le putem dori… cum spuneaţi că se numeşte lumea dumneavoastră?

— Ariditate VI.

— Ah!… da. Totuşi principalul nostru atu nu este lîna de gluton, ci perfecţiunea instituţiilor noastre sociale. Aici, crima nu există, război nici atît; nici politică şi nici foamete, iar bolile sînt practic necunoscute. Utopienii nu sînt lacomi, invidioşi, ranchiunoşi, leneşi sau frămîntaţi de dorinţe carnale…

— Haida de! În fiecare seară întîlnesc o mulţime de tipe prin faţa uşii camerei mele. Mărturisesc că-mi face plăcere, dar poate părea surprinzător, dacă-i vorba de Perfecţiune.

*

Ghidul încercă să-şi ascundă surîsul.

— Datorită faptului că sînteţi străin. Un oarecare farmec romantic însoţeşte statutul dumneavoastră particular. Un fel de aură. Dar, în general, poporul nostru are un apetit moderat. Nu uitaţi, şi puritanismul este un defect grav. Presupun că v-a plăcut sejurul la noi?

— Oh, bineînţeles!

— Produsele noastre culinare?

— Excelente. Trebuie să fi luat vreo cincisprezece kilograme.

Ghidul aruncă o privire apreciativă asupra taliei vizitatorului, apoi dădu din cap, vizibil satisfăcut.

— Cînd te obişnuieşti cu abundenţa, descoperi farmecul moderaţiei. Dar nu sînt aici pentru ca să vă ţin predici. V-a plăcut clima?

— Exact briza care trebuie. Tehnicienii voştri sînt nişte gazde bune.

— Dar şcolile, spitalele, drumurile şi clădirile noaste publice?

— În toate domeniile astea sînteţi fără egal în galaxie. Trebuie să adaug că reşedinţele particulare pe care am avut ocazia să le vizitez sînt nişte exemple de confort şi de abundenţă reţinută.

— Au fost alese la întîmplare.

— Evident. Ştiam cu mult înainte de plecarea mea că artiştii şi oamenii voştri de ştiinţă…

— Practic, aproape toată populaţia, strecură ghidul.

— …sînt fără egal.

— Şi totuşi, refuzaţi să admiteţi că lumea aceasta are dreptul să numească Utopia?

— Utopia? Imposibil! răspunse categoric vizitatorul. Tot mărul cu viermele lui. Nu l-am găsit încă, dar ştiu că undeva există. Injustiţia face parte din natura umană.

— Ce păcat! Sperasem că veţi accepta să ne deveniţi concetăţean.

— Concetăţean…

Vizitatorului îi scăpă un sughiţ de surpriză şi uşurel îşi aşeză cele 125 de kilograme pe o bancă din parc.

— Da. Dar fiindcă…

— Dă-mi hîrtiile alea.

— Dar calitatea de reprezentant al Federaţiei?

— Renunţ la acest statut şi îmi repudiez etnia. Unde trebuie să semnez?

— Aici. Aici. Şi aici. Foarte bine.

Omul strecură documentele într-o mapă din piele.

— Mi se pare că o politică de imigrare atît de liberală va duce curînd Noua Katangă la suprapopulare.

— Din contra. Orice exclusivism este injust şi, pe termen lung, prejudiciabil…

— Ei bine, am o dispoziţie nebună să-mi sărbătoresc naturalizarea.

— Am putea merge la matineul dat la Auditoriu. Ca toate celelalte în Utopia, intrarea este gratuită. Acest spectacol convine de minune amatorilor de senzaţii tari. Aminteşte oarecum de jocurile din circurile Romei antice.

Noul cetăţean ridică dintr-o sprinceană.

— În Utopia?

— Trebuie să ne eliberăm cumva de o uşoară tendinţă spre agresivitate.

Urcară treptele de marmură ale scării spre Marele Circ.

— Vreţi să mă aşteptaţi cîteva minute în lojă? Am încă cîteva lucruri de aranjat.

*

Vizitatorul pătrunse în lojă printr-o uşă monumentală cu incrustaţii grele în aur. Din fotoliu, avea o vedere excelentă asupra arenei. Toţi utopienii, aşezaţi în trepte, deasupra şi în faţa lui, îşi întrerupseră brusc flecăreala şi se întoarseră simultan, fixîndu-l cu privirile. Noul cetăţean recunoscu mai multe femei cu care făcuse cunoştinţă de curînd şi le adresă un semn cu mîna. Îi întoarseră salutul, iar una dintre ele, sărutîndu-şi eşarfa din lînă pură de gluton, o aruncă în direcţia sa. Prins de aerul cald din Auditoriu, obiectul pluti un timp, apoi căzu fîlfîind graţios pe solul arenei. Din loje izbucniră aplauze.

Exceptînd arena, strălucitor luminată, sala plonjă în obscuritate. De partea cealaltă, în faţa spectatorilor, porţi grele se deschiseră cu un zgomot metalic şi apărură glutonii înaintînd cu paşii lor curioşi: supli şi sinuoşi, surprinzători pentru nişte creaturi atît de voluminoase.

Făcură turul arenei, apoi veniră şi se imobilizară sub

loja noului cetăţean în faţa căruia behăiră blînd, boturile rînjite lăsînd descoperiţi colţii lor redutabili.

Cu un clichet aproape imperceptibil, eliberată din sistemul de fixare, loja înaintă deasupra arenei, apoi agitată de lente mişcări pendulatorii, se aşeză pe sol.

Spectatorii scoaseră urlete frenetice în timp ce, ca nişte antilope cu coame lungi, glutonii săriră pe deasupra marginilor lojei şi sfîrtecară noul cetăţean al Utopiei. Chiar în clipa cînd glutonii înghiţeau lacomi hălci enorme de carne grasă, asistenţa putea vedea cum blănile lor îşi pierdeau culoarea ternă a nichelului pentru a căpăta o strălucire situată între oglindirile oţelului lustruit şi apele nobile ale mătăsii.

Traducerea şi adaptarea:
AUREL COGEAN